

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2013/0143 van 28 mei 2013
in de zaak 1213/0138/SA/3/0193

In zake: de heer **Stefan GEVEN**, wonende te 3950 Bocholt, Marsestraat 42

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

vertegenwoordigd door:
de heer Tom ROOSEN

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 8 november 2012 en geregulariseerd met een aangetekende brief van 6 december 2012 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 4 oktober 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van architect Luc SCHUURMANS, namens de heer Jos VAN CRANENBROEK, hierna de aanvrager, tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bocholt van 6 juni 2012 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de aanvrager een stedenbouwkundige vergunning verleend onder voorwaarden voor het bouwen van een afgesloten laad- en loskade.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 3950 Bocholt, Marsestraat 40 en met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie D, nummer 76T.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 30 april 2013, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij, in persoon aanwezig, en de heer Tom ROOSEN die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

De voorliggende vordering aanvankelijk ingesteld door elf verzoekende partijen. De Raad heeft met het arrest van 1 maart 2013 met nummer A/4.8.14/2013/0013 het beroep van mevrouw Miriam VAN MIERLO, de heer Edwin BOLUIJT, mevrouw Anke VAN DE EIJNDE, de heer Anton VAN DE VORST, mevrouw Truus VAN LEERSUM, de heer Pieter SMEETS, mevrouw Nele CEYSSENS, de heer Peter HURKMANS, mevrouw Aneta HURKMANS en de heer Roger HUYPKENS onontvankelijk verklaard wegens het niet storten van het verschuldigde rolrecht.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

Op 16 februari 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de aanvrager bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bocholt een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een afgesloten laad- en loskade”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 22 maart 1978 vastgestelde gewestplan ‘Neerpelt-Bree’, deels gelegen in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO’s, deels gelegen in agrarisch gebied en deels gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Er werd geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 30 mei 2012 het volgende ongunstig advies:

“ ...

De aanvraag is volgens het gewestplan Neerpelt – Bree (KB 22/03/1978) gelegen in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en K.M.O.’s.

In deze zone gelden de stedenbouwkundige voorschriften van art. 7.2.0 en 8.2.1.3. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen. Deze voorschriften luiden als volgt:

(...)

Overwegende dat de aanvraag hiermee in overeenstemming is; dat volgens artikel 19 van voornoemd inrichtingsbesluit, vergunningen echter dienen geweigerd, indien niettegenstaande er geen tegenstrijdigheid is met de gewestplannen en de uitvoering van de werken en de handelingen niet verenigbaar is met de goede plaatselijke ordening;

Historiek

18/12/1991 : stedenbouwkundige vergunning voor het uitbreiden van een bedrijfshal

30/12/1993 : stedenbouwkundige vergunning voor het bijbouwen van een

nijverheidsgebouw

25/06/2006 : weigering van de stedenbouwkundige vergunning voor het vernieuwen van een magazijn en kantoren

18/10/2006 : niet – inwilliging van het beroep door de deputatie voor het vernieuwen van magazijn en kantoren

Beschrijving van de aanvraag en beoordeling

Overwegende dat huidige aanvraag het bouwen van een afgesloten laad- en loskade tussen de bestaande magazijnen beoogt; dat de gemeente in de Marsestraat een andere ontwikkeling wenst na te streven dan lokale bedrijvigheid; dat de deputatie in 2006 stelde dat het kmo-gebied momenteel is ingericht zonder enige buffering ten opzichte van de omgeving en het voorliggend woongebied; dat een buffering van minimaal 5 meter breed vereist is; dat eveneens werd gesteld dat de vergunningstoestand op het terrein onduidelijk is; dat bij de huidige aanvraag de vergunningstoestand van alle gebouwen nog steeds niet is aangetoond;

Algemene Conclusie

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag niet in overeenstemming is (of kan gebracht worden mits het opleggen van de nodige voorwaarden) met de wettelijke bepalingen, alsook met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.

Ik wens bijkomend het volgende te melden: van het gecoördineerde R.O. decreet behoort, zoals vermeld in het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid (Belgisch Staatsblad 14/11/2003) in hoofdstuk III, afdeling I, artikel 8, tot de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid om de resultaten van de watertoets te vermelden, zelfs als manifest duidelijk is dat de vergunde werken geen enkele invloed op de waterhuishouding hebben en hiermee rekening te houden in haar uiteindelijke beslissing.

BESCHIKKEND GEDEELTE

ADVIES

Ongunstig

...

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bocholt weigert op 6 juni 2012 een stedenbouwkundige vergunning aan de aanvrager en motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

bepaling van het plan dat van toepassing is op de aanvraag

Overwegende dat het goed niet gelegen is binnen de grenzen van een goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan, maar wel binnen de grenzen van een goedgekeurde niet-vervallen verkaveling;

Het blijft de bevoegdheid van de overheid de aanvraag te toetsen aan de gebruikelijke inzichten en noden betreffende een goede aanleg der plaats, gebaseerd op de eerder geciteerde voorschriften van het van kracht zijnde gewestplan;

overeenstemming met dit plan

Overwegende dat de aanvraag hiermee niet in overeenstemming is;

richtlijnen en omzendbrieven

Overwegende dat de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van toepassing is op de

aanvraag;

Overwegende dat het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid, volgens hoofdstuk III, afdeling I, bepaalde verplichtingen oplegt, meer bepaald de watertoets;

historiek

Overwegende dat op 15 december 1967 een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd voor het bouwen van een werkhuis;

Overwegende dat op 18 december 1991 een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd voor de uitbreiding van een bedrijfsruimte;

Overwegende dat op 30 december 1993 een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd voor een nijverheidsgebouw;

Overwegende dat op 18 oktober 2006 het beroep niet werd ingewilligd door de deputatie voor het vernieuwen magazijn en kantoren;

Overwegende dat op 04 december 2009 een bouw misdrijf werd vastgesteld voor het oprichten van magazijnen en boogloods, aanleggen van terreinverhardingen en storten allerhande materialen;

Overwegende dat op 07 maart 2011 een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning voor het vernieuwen van een dakconstructie van magazijn werd ingetrokken door de aanvrager;

Overwegende dat op 30 juni 2011 van een rechtsgeldige melding akte werd genomen voor handelingen aan zijgevels, achtergevels en daken;

Overwegende dat op 15 september 2011 van een rechtsgeldige melding akte werd genomen voor de herstelling en renovatie van een magazijn;

toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

Overwegende dat de huidige aanvraag de bouw van een afgesloten laad- en loskade betreft, deze aanvraag vormt een aanvulling op de bestaande activiteiten, nl. laden en lossen voor de bestaande magazijnen, gelegen in een ambachtelijke zone;

Overwegende dat voor de bouw van de afgesloten laad- en loskade duurzame materialen gebruikt zullen worden zoals o.a. staalplaten, gewapend beton,...;

Overwegende dat door het afsluiten van deze nieuwe laad- en loskade, de hinder voor de omwonenden tot een minimum herleid zal worden;

Overwegende dat het advies van het Departement Ruimtelijke Ordening ongunstig was, dient het college van burgemeester en schepenen een weigering af te leveren;

algemene conclusie

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen inzake ruimtelijke ordening, alsook dat het voorgestelde ontwerp niet bestaanbaar is met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.

...

De aanvrager van de vergunning tekent tegen deze beslissing op 20 juni 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 13 augustus 2012 om dit beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren op grond van de volgende beoordeling:

“ ...

Deel 2. Stedenbouwkundige beoordeling

Het KMO gebiedje is momenteel volledig bebouwd met loodsen in groene metaalplaat.

Deze constructies zijn tamelijk recent. Vergunningen voor de bestaande hallen werden verleend in 1993 en 1995.

Enkele loodsen komen niet op deze vergunningen voor, o.a. het aanpalend langwerpig gebouw dat recent werd opgericht.

Het gemeentelijk RSP bevindt zich momenteel in de voorontwerpfase en is derhalve nog niet definitief goedgekeurd. Er dient het nodige voorbehoud gemaakt te worden omtrent de genomen optie om dit KMO-gebied om te vormen tot agrarisch gebied. Deze optie lijkt niet realistisch of haalbaar. Het ganse gebied is immers reeds volledig bebouwd. De omvorming impliceert de volledige onteigening en afbraak van de gebouwen, met bijkomend de schadevergoeding voor de onteigenden.

De reden die in het RSP aangehaald wordt is het feit dat de gebouwen momenteel niet meer in gebruik zouden zijn. De gebouwen dateren van 1995 en zijn nog in goede staat.

Derhalve is de afdeling van mening dat deze beleidsoptie uit het RSP niet als weigeringsargument kan dienen.

Ruimtelijke beoordeling

Het ontwerp voorziet de uitbreiding van een industrieel gebouw waarvan een deel niet vergund is.

De bestaande gebouwen kunnen nochtans als hoofdzakelijk vergund beschouwd worden.

De uitbreiding gebeurt tussen de bestaande gebouwen in, waardoor deze weinig impact heeft op de omgeving.

Vooraleer bijkomende vergunningen te verlenen is het aangewezen dat het bestaande niet vergunde gebouw langs de rechter perceelsgrens afgebroken wordt zodat er een groenbuffer aangelegd kan worden.

Aanvrager heeft tot heden nog geen initiatief genomen om een groenbuffer ten opzichte van de perceelsgrenzen aan te leggen.

Na uitvoering van deze werken zou een vergunning voor de uitbreiding wel overwogen kunnen worden.

...

Na de hoorzitting van 21 augustus 2012 beslist de verwerende partij op 4 oktober 2012 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Gelet op de redenen van het beroep zoals vermeld in voornoemde brief;

Gelet op het onderzoek dat ter plaatse werd ingesteld;

Gelet op het andersluidend verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 13 augustus 2012;

Gelet op de wens van de beroeper om gehoord te worden; dat alle partijen werden opgeroepen; dat op het onderhoud van 21 augustus 2012 de heer Van Cranenbroek en architect Schuumans zijn verschenen;

Gelet op de opmerkingen van de aanwezige partijen geformuleerd tijdens de hoorzitting,

die werden besproken en in overweging genomen door de deputatie alvorens te beslissen over het beroep;

Overwegende dat het beroep ertoe strekt vergunning te bekomen voor het bouwen van een afgesloten laad- en loskade bij een bestaand bedrijf aan de Marsestraat 40 te Kaulille (Bocholt);

Overwegende dat overeenkomstig het goedgekeurd gewestplan de aanvraag gesitueerd is binnen een KMO-gebied of gebied voor ambachtelijke bedrijven; dat de gebieden voor ambachtelijke bedrijven of gebied voor KMO's, overeenkomstig artikel 8.2.1.3 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, bestemd zijn voor kleine en middelgrote ondernemingen mede bestemd zijn voor kleine opslagplaatsen van goederen, gebruikte voertuigen en schroot, met uitzondering van afvalproducten van schadelijke aard;

Overwegende dat ter plaatse geen specifieke voorschriften van een goedgekeurd ruimtelijk uitvoeringsplan of een bijzonder plan van aanleg of een verkaveling van toepassing zijn; dat de vergunning, overeenkomstig artikel 19 van bovenvermeld koninklijk besluit van 28 december 1972, ook al is de aanvraag niet in strijd met het gewestplan, slechts kan afgegeven worden zo de uitvoering van de handelingen en werken verenigbaar is met de goede plaatselijke ordening;

Overwegende dat in het richtinggevend deel van het gemeentelijke ruimtelijk structuurplan met betrekking tot het KMO-gebied volgend ruimtelijk toekomstperspectief voorzien wordt: "De ambachtelijke zone 'Marsestraat' wordt op termijn afgebouwd. Deze zone zal via de opmaak van een gemeentelijk RUP omgevormd worden naar een zone voor geïntegreerd woonproject op de rand van de kern Kaulille."

Overwegende dat de aanvraag niet openbaar diende gemaakt te worden;

Overwegende dat het voorliggende project geen omvangrijke oppervlakte heeft en niet ligt in een overstromingsgevoelig gebied, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat in het kader van de watertoets het schadelijk effect beperkt is; dat enkel door de toename van de verharde oppervlakte de infiltratie van het hemelwater in de bodem plaatselijk beperkt wordt;

Overwegende dat de aanvraag dient te voldoen aan de geldende gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratie- en buffervoorziening en gescheiden lozing van afval- en regenwater;

Overwegende dat op het bijgevoegde rioleringsplan een opvang- en bezinkingsbekken van 150 m³ wordt aangeduid, echter binnen het agrarisch gebied; dat binnen het KMO-gebied een hemelwaterput dient voorzien te worden van ca. 10.000L overeenkomstig de bepalingen van de gewestelijke verordening;

Overwegende dat indien voor de inrichting een milieuvergunning klasse 1 of 2 verleend werd, de voorgestelde werken onder de meldingsplicht vallen;

Overwegende dat voor de verbouwing of uitbreiding van een bestaand, hoofdzakelijk vergund industrieel of ambachtelijk bedrijf, gelegen in industriegebied in de ruime zin, de vergunningsplicht wordt vervangen door een verplichte melding, als aan de volgende

voorwaarden voldaan is:

1° de handelingen brengen geen wijziging van de industriële of ambachtelijke functie met zich mee;

2° er wordt geen bedrijfswoning gecreëerd;

3° de uitbreiding maakt een fysisch geïntegreerd deel uit van het bestaande gebouwencomplex;

4° de werken gaan niet gepaard met een ontbossing, inname of aantasting van bufferzones;

5° de hoogte van de gebouwen wordt beperkt tot de afstand tot de zijdelingse en de achterste perceelsgrenzen;

6° de afstand tot de zijdelingse en de achterste perceelsgrenzen bedraagt minstens 3 meter;

7° de gebouwen zijn niet hoger dan 10 meter;

8° voor de inrichting is een milieuvergunning klasse I of II verleend, en de gebouwen zijn in het aanvraagdossier van de milieuvergunning vermeld.

Overwegende dat het KMO gebiedje momenteel volledig bebouwd is met loodsen in groene metaalplaat;

dat vergunningen voor de bestaande hallen verleend werden in 1993 en 1995; dat enkele loodsen niet op deze vergunningen voorkomen;

Overwegende dat het nodige voorbehoud dient gemaakt te worden omtrent de genomen optie om dit KMO-gebied om te vormen tot geïntegreerd woonproject; dat het ganse gebied immers reeds volledig bebouwd is; dat de nieuwe aanvraag slechts een beperkte uitbreiding inhoudt;

dat de herbestemming in functie van wonen pas kan gebeuren nadat de bestemming van KMO-gebied volgens het gewestplan wordt opgeheven en gewijzigd via de opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP); dat er nog initiatieven werden gestart in het kader van de opmaak van dergelijk RUP;

Overwegende dat het ontwerp de uitbreiding voorziet van een industrieel gebouw waarvan een deel niet vergund is; dat de bestaande gebouwen nochtans als hoofdzakelijk vergund kunnen beschouwd worden;

dat de uitbreiding gebeurt tussen de bestaande gebouwen in, waardoor deze weinig impact heeft op de omgeving;

Overwegende dat de overdekking wordt geplaatst om de lawaaihinder voor de omwonenden te voorkomen; dat hieromtrent een overleg plaatsvond met de gemeente en de omwonenden; dat hierbij wordt verwezen naar een afsprakennota tussen de firma I-Tek en de gemeente Bocholt;

Overwegende dat het aangewezen is dat het bestaande niet vergunde gebouw langs de rechter perceelsgrens afgebroken wordt zodat er een groenbuffer aangelegd kan worden;

dat aanvrager tot heden nog geen initiatief genomen heeft om een groenbuffer ten opzichte van de perceelsgrenzen aan te leggen; dat de afbraak van het gebouw en de aanleg van een groenbuffer langs de perceelsgrenzen als voorwaarde bij de vergunning opgelegd zullen worden;

Overwegende dat de deputatie van oordeel is dat het beroep kan worden ingewilligd onder volgende voorwaarden:

- dat binnen het KMO-gebied een hemelwaterput wordt voorzien van circa 10.000L

- overeenkomstig de bepalingen van de gewestelijke verordening;*
- *dat het bestaande niet vergunde gebouw langs de rechter perceelsgrens wordt afgebroken;*
- *dat langs de perceelsgrenzen een groenaanplanting wordt aangelegd;*

Overwegende dat de voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend;

...”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing aangezien niet voldaan zou zijn aan de voorwaarden vermeld in artikel 11 Procedurebesluit.

De Raad is echter van oordeel dat de excepties van de verwerende partij slechts onderzocht en beoordeeld dienen te worden wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Luidens artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing enkel bevelen als de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokken en als de verzoekende partij(en) ernstige middelen aanvoert(en) die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden als volgt:

“ ...

Hoewel er beweerd wordt dat de realisatie van deze laad-en loskade weinig of geen impact heeft op de omgeving en de omwonenden, wordt er door deze laad- en loskade aan de westzijde van het perceel te voorzien een verkeersstroom gecreëerd die zich voornamelijk situeert in de achtertuinen van de omwonenden, de bewoners van de verkaveling (kenmerk 80/V1 dd. 07/12/1962) in de Marsestraat.

(...)

Als de panden verkocht of verhuurd worden aan een andere firma en hier wordt een andere bedrijvigheid opgestart, hoe worden de omwonenden dan beschermd tegen overlast, zowel betreft geluid maar ook eventuele geurhinder.

...”

In haar verantwoordingsnota voegt de verzoekende partij nog het volgende toe:

“ ...

3. *Moeilijk te herstellen ernstig nadeel:*

- *Ieder persoon heeft recht op privacy en door de ligging en uitbating van het achterliggende bedrijventerrein wordt de privacy van de voorliggende woningen ernstig geschonden.*

- *Door de uitbating van het bedrijf is er een waardevermindering van onze woningen.*

- *Door de verkeersbewegingen, het geluidsoverlast en de uitlaatgassen is het voor de omwonenden onmogelijk om hun tuin naar behoren te kunnen gebruiken.*

...”

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

De verwerende partij is evenwel van mening dat het verzoek tot schorsing manifest onontvankelijk is, om de hieronder uiteengezette redenen.

Uw Raad heeft weliswaar in de hierboven vermelde beschikking van 1 maart 2013 geoordeeld dat het beroep niet kennelijk niet-ontvankelijk is, maar de verwerende partij wenst niettemin een exceptie van onontvankelijkheid op te werpen van het verzoek tot schorsing in het kader van de huidige normale kortgedingprocedure voor uw Raad. Deze mogelijkheid wordt expliciet bevestigd in de parlementaire voorbereiding van het decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de VCRO, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft. Aangezien enkel de verzoekende partij zich kan verweren in het kader van een procedure tot vereenvoudigde behandeling (via de “verantwoordingsnota”), is uitdrukkelijk toegelicht dat de verwerende partij, ingeval van een voortzetting conform de gewone procedure, alle mogelijkheden behoudt om haar standpunt uiteen te zetten in het verdere verloop van de procedure (zie VI. Parl., 2011-2012, stuk nr. 1509/3, blz. 9).

De verwerende partij wil wel nog erkennen dat uit het geregulariseerde verzoekschrift op voldoende wijze zou blijken dat de verzoekende partij rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden als gevolg van de vergunningsbeslissing in de zin van artikel 4.8.11, §1, 3° VCRO, zodat het verzoekschrift op dit punt, nl. op het vlak van het belang van de huidige verzoekende partij, nog als ontvankelijk kan worden beschouwd.

Eenzelfde standpunt kan evenwel manifest niet worden ingenomen aangaande de vereiste dat een enig verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring op grond van artikel 11, tweede alinea, 9° Procedurebesluit een uiteenzetting moet bevatten van “de redenen die aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen”.

Uit het (geregulariseerde) verzoekschrift blijkt manifest dat het verzoekschrift geen dergelijke uiteenzetting bevat.

Op geen enkele wijze wordt uiteengezet in het verzoekschrift waarom een schorsing, in afwachting van een uitspraak over de grond van de zaak, wordt gevraagd omdat een onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit aan de verzoekende partij een MHEN zou kunnen berokkenen. De verzoekende partij maakt zelfs geen enkel gewag

van enig “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” in de zin van het vermelde artikel 11, tweede alinea, 9° Procedurebesluit.

De enige passage in het verzoekschrift die kan worden gezien als een, overigens zeer summiere, “uiteenzetting” i.v.m. mogelijke hinder voor de verzoekende partij is de volgende: “Hoewel er beweerd wordt dat de realisatie van deze laad- en loskade weinig of geen impact heeft op de omgeving en de omwonenden, wordt er door deze laad- en loskade aan de westzijde van het perceel te voorzien een verkeersstroom gecreëerd die zich voornamelijk situeert in de achtertuinen van de omwonenden, de bewoners van de verkaveling in de Marsestraat”.

Hierin een uiteenzetting zien van “de redenen die aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen” is evenwel een brug te ver. Op geen enkele wijze wordt de beweerde hinder immers in verband gebracht met de gevraagde schorsing in kortgeding en er wordt helemaal niet gesteld dat de beweerde hinder een “MHEN” zou uitmaken voor de verzoekende partij die een schorsing van de vergunningsbeslissing, in afwachting van een uitspraak ten gronde, zou verantwoorden.

Het verzoekschrift tot schorsing voldoet dan ook manifest niet aan de vereiste van artikel 11, tweede alinea, 9° Procedurebesluit en moet als onontvankelijk worden verworpen.

De verwerende partij wenst hierbij nog te beklemtonen dat ook niet kan worden aanvaard dat de uiteenzetting omtrent het MHEN zou worden aangevuld na het indienen van het enig verzoekschrift en a fortiori na het verstrijken van de beroepstermijn voor uw Raad. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van uw Raad kan enkel het inleidend verzoekschrift aangemerkt worden als principieel uitgangspunt voor de beoordeling van de ontvankelijkheid en gegrondheid van het beroep en kan geen rekening worden gehouden met latere aanvullingen of uitbreidingen wanneer deze reeds in het inleidend verzoekschrift hadden kunnen worden verwoord.

(...)

In de verantwoordingsnota die op 20 februari 2013 toekwam bij uw Raad maakt de verzoekende partij onder een punt 3 “Moeilijk te herstellen ernstig nadeel” melding van een schending van de privacy (van de voorliggende woningen) door de uitbating van het achterliggende bedrijventerrein, een waardevermindering van de woningen en het feit dat de omwonenden hun tuin niet naar behoren kunnen gebruiken door de verkeersbewegingen, de geluidsoverlast en de uitlaatgassen.

Voor zover deze beweringen al een “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” zouden kunnen aantonen (quod certe non), is de verwerende partij van oordeel dat deze uiteenzetting duidelijk een niet-toegestane aanvulling is van het initieel en geregulariseerde verzoekschrift en dat voor een beoordeling van de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing hiermee geen rekening kan worden gehouden.

(...)

III HET MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

Voor zover uw Raad alsnog tot het standpunt zou komen dat het verzoek tot schorsing alsnog ontvankelijk zou zijn omdat het een voldoende uiteenzetting zou bevatten van de redenen die aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een MHEN kan berokkenen, moet het verzoek tot schorsing tegen het bestreden vergunningsbesluit van 4 oktober 2012 van de deputatie hoe dan ook als manifest ongegrond worden verworpen.

Er is immers manifest niet voldaan aan de decretale voorwaarde gesteld in artikel 4.8.18,

§2 VCRO m.b.t. het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij.

Hierdoor is het alleen al duidelijk dat uw Raad het verzoek tot schorsing van het bestreden besluit als ongegrond moet verwerpen.

- 1 Allereerst blijkt uit artikel 4.8.18, §2 VCRO duidelijk dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (MHEN) én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.*

Er moet dienaangaande worden aangetekend dat, gelet op de toch al korte termijnen die de VCRO oplegt voor een behandeling van een procedure ten gronde voor uw Raad én de zeer beperkte termijn die uw Raad aan de verwerende partij geeft om haar verweerargumenten te laten gelden en de hieruit voortvloeiende aanzienlijke beknotting van haar verweerrechten, een schorsing door uw Raad slechts uitzonderlijk kan worden bevolen, nl. indien onomstotelijk en met concrete stavingsstukken door de verzoekende partij wordt aangetoond dat het bestreden besluit een moeilijk te herstellen én ernstig nadeel berokkent.

(...)

Alleszins wordt dan ook zo aangenomen dat de mogelijke uitvoering van de vergunningsbeslissing door de vergunninghouder op zich geenszins volstaat om van een “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” te kunnen spreken. Er anders over denken zou immers de decretale schorsingsvoorwaarde m.b.t. het MHEN zinledig maken. Iedere bestuurshandeling geniet immers van de prerogatieven van de dwingende, bindende en uitvoerbare kracht, en is dus op zichzelf genomen steeds uitvoerbaar, tenzij er op wettelijke of decretale grondslag een beperking zou worden ingesteld op deze prerogatieven. Een mogelijke schorsing van een bouwvergunning door uw Raad is een dergelijke beperking, maar één van de decretale voorwaarden voor een dergelijke schorsing door uw Raad is net, zoals gezegd, dat de uitvoering een “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” berokkent aan de verzoekende partij.

- 2 De zeer summiere “uiteenzetting” van de verzoekende partij i.v.m. de hinder (cf. supra) schiet hoe dan ook schromelijk te kort om een schorsing in kortgeding door uw Raad te verantwoorden.*

De verzoekende partij maakt zoals gesteld louter melding van de verkeersstroom langs de achtertuinen van de omwonenden.

Hierop kan simpel worden geantwoord dat de verzoekende partij zich beperkt tot een zeer vage en algemene bewering en manifest nalaat concrete en precieze gegevens bij te brengen waaruit enerzijds de “ernst” van de hinder blijkt die zij ondergaat of dreigt te ondergaan, hetgeen betekent dat zij concrete en precieze aanduidingen moeten verschaffen over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

Volgens de rechtspraak van uw Raad moet in dergelijk geval het schorsingsverzoek worden verworpen (zie bijv. arrest nr. S/2011/0154 van 12 december 2011; arrest nr. S/2011/0159 van 14 december 2011).

De verwerende partij merkt hierbij wederom op dat bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van het ingeroepen nadeel uw Raad trouwens enkel

rekening houdt (en kan rekening houden) met wat in dat verband in het verzoekschrift wordt aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde documenten (in casu ontbrekend).

De uiteenzetting van de verzoekende partij omtrent het MHEN schiet dus schromelijk tekort en mist iedere overtuigingskracht.

(...)

De verzoekende partij laat in casu, zoals reeds gezegd, manifest en volkomen na haar zeer summiere en vage bewering concreet hard te maken met overtuigingsstukken. Zij maakt aldus het effect van de door de bestreden beslissing vergunde werken op haar woning geenszins aanschouwelijk, waardoor uw Raad ook niet in de mogelijkheid wordt gesteld een afdoende inschatting ervan te maken (zie bijv. in die zin: arrest nr. S/2011/140 van 7 november 2011 en arrest nr. S/2011/131 van 18 oktober 2011).

Het verzoek tot schorsing moet om deze reden verworpen worden, nl. bij gebrek aan voldoende aangetoond en bewezen MHEN (voor zover uw Raad al zou aannemen dat er een uiteenzetting is gebeurd omtrent enig MHEN, cf. supra).

*Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat er niet voldaan is aan de in artikel 4.8.18, §2 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat dan ook reeds om de vordering tot schorsing af te wijzen.
...”*

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl.*, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

De verzoekende partij dient aan de hand van concrete en precieze gegevens aan te duiden waaruit enerzijds de ernst van het persoonlijke nadeel bestaat dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, wat inhoudt dat concrete en precieze aanduidingen moeten worden verschaft over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO, kan dan ook niet, minstens niet zonder meer, gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die de verzoekende partij kan ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die de verzoekende partij desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaft. Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

2.

In zoverre de verzoekende partij in het kader van de vereenvoudigde behandeling conform artikel 4.8.14 VCRO in haar verantwoordingsnota bijkomend wijst op het feit dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanleiding zal geven tot een waardevermindering van haar woning en een schending van haar privacy, stelt de Raad vast dat deze nadelen, ongeacht hun ernst en gebeurlijk moeilijk te herstellen karakter, niet werden uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en derhalve niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het beantwoorden van de vraag of de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel doet ontstaan in hoofde van de verzoekende partij. Enkel het inleidend verzoekschrift, al dan niet na regularisatie conform artikel 4.8.12 VCRO en artikel 13 Procedurebesluit, kan hiertoe immers als principieel uitgangspunt aangewend worden. Met latere bijsturingen, aanpassingen of uitbreidingen, zoals gebeurlijk vervat in de verantwoordingsnota, kan en mag de Raad geen rekening houden.

Verder is de Raad van oordeel dat uit de toelichting van de verzoekende partij, zoals vervat in het inleidend verzoekschrift, niet kan afgeleid worden in welke zin de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal leiden tot de beweerde geur- en geluidhinder. De verzoekende partij beperkt zich hierbij immers tot het louter poneren van stellingen die het niveau van de hypothese nauwelijks overstijgen en die de gebeurlijke schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing allerminst kunnen verantwoorden. Bovendien heeft de verzoekende partij ter zitting verklaard dat zij momenteel reeds hinder ondervindt ingevolge de bedrijvigheid op het betrokken perceel.

Op grond van de toelichting van de verzoekende partij kan evenwel niet vastgesteld worden in welke mate de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de actuele hinder zal doen toenemen; laat staan in welke zin één en ander tevens moeilijk te herstellen zou zijn. De Raad wenst in dit verband nog op te merken een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een vergunningsbeslissing niet oneigenlijk kan worden aangewend als alternatief voor het nastreven van meer geëigende maatregelen ter oplossing van een kennelijk reeds bestaand probleem.

3.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts geschorst kan worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
2. De zaak wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging verwezen naar de eerste kamer, voorgezeten door de heer Eddy STORMS.

Het oorspronkelijke rolnummer wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging gewijzigd in het rolnummer 1213/0138/SA/1/0193.

3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 28 mei 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,
met bijstand van
Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Katrien VISSERS

Filip VAN ACKER